

Šešelj pred Banovinom

Nije da sam neki ljubitelj Voje Šešelja, to već slutite. Ali mi je zasmetalo to što o njegovim aktivnostima mogu da saznam samo na radiju „Slobodna Evropa“, a eno smo i mi imali prošle nedelje kratak razgovor s njim u „Pančevcu“. Za sve ostale medije Voja ne postoji.

Šta je bilo? Šešelj i prateća ekipa staroradikala-natražnjaka ukazala se pre neki dan u Novome Sadu sa zahtevom da uđe u Banovinu i prisustvuje sednici Skupštine AP Vojvodine, „kao građani“. Naravno da je zahtev bio odbijen: nisu ni oni od juče. Samo im još Voja Šešelj treba, čuveni skandal-majstor. I ja bih ga odbio, znajući ga tolike godine.

Nije, dakle, to sporno; sporno je što o tome niko ništa nije javio – osim Slobodne Evrope. Dobro: razumem ja da Voja Šešelj i nije neka vest za glavne medije, ali ovo je bila slatka prilika, skandalčić za manji izveštaj. Neki hrabriji urednik večernjih vesti, da ga ima; na nekoj televiziji, da su bolje prilike; poslao bi TV ekipu, da se usudio; pa da intervjuišu Voju pred Banovinom, kao što nisu smeli. Barem bismo imali malo zabave. Naprednjački poslanici u Parlamentu juče ceo dan viču da bi opozicionim poslanicima trebalo dati da pričaju koliko hoće, jer se tako samo brukaju i donose glasove Vučiću. Niko od tih opozicionih poslanika ni prineti nije Voji Šešelju kad je o brukanju reč; pa što ga onda ne puste na svim televizijama da se bruka do mile volje i tera glasače Vučiću?

Voja Šešelj ipak je značajan i nezaobilazan akter naše novije istorije od 1990. godine donedavno. Osim toga je i nezaboravan, štaviše simboličan. Ispod njegovog šinjela izlegao se čitav ovaj nasad umivenih radikala koji sebe nazivaju naprednjacima, mada im je ćud ista. Nisam sklon ni psihoanalizi, ali fenomen oceubistva ovde mi se javlja kao zanimljiv. Razumem ja dobro da je Srpska radikalna stranka otišla u slivnik istorije i da je Voja Šešelj politički mrtvac, mada se još gica. S obzirom na prošlost, na značaj koji Voja Šešelj očito ima za Hrvatsku, za Evropski parlament i za Haški tribunal, trebalo bi ga pustiti da se gica dok hoće i može. Toliko smo mu dužni, s obzirom na to koliko nas je i čime zadužio do 2003.

Razumemo mi dobro da je Tomi Nikoliću i Aci Vučiću donekle neugodno da slušaju Vojine detonacije, ali bismo mi možda voleli da nas on, Voja, podseti na stara vremena kad su bili zajedno i kad se Aca učio za Voju. Ovako sve to nekako liči na nečistu savest. Pustite Voju u javnost, biće to zabava bolja od ove tužne ponude iz parlamenta.